

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 680/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Савић адвокат из ..., против тужене ОШ „Вук Караџић“ из Печењевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1288/2019 од 31.07.2019. године, у седници већа одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1288/2019 од 31.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1288/2019 од 31.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 342/18 од 24.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016. и 2017. годину, као и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године закључно са августом 2017. године, износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неосновани евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да закључи анекс уговора о раду на уговор о раду 02 бр. 133/1 од 07.04.1981. године, којим се запосленом тужиоцу признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, те да се, уколико тужени не закључи анекс уговора о раду са тужиоцем, ова пресуда има сматрати правним основом за утврђивање висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и њихову исплату тужиоцу почев од дана подношења тужбе и изражавања накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листама. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 9.740,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1288/2019 од 31.07.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 342/18 од 24.12.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је, по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу цитиране одредбе закона.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада штете тужиоцу због неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016. и 2017. годину, као и накнаде за исхрану у току рада у периоду од септембра 2014. године до августа 2017. године, које накнаде су тужиоцу исплаћиване кроз плату, сходно одредби члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/2001...21/2016). О тужбеном захтеву тужиоца, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима тужиоца, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, као ни потребе уједначавања судске праксе нити новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 28.05.2018. године, а вредност предмета спора је 484.069,76 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном захтеву у ком вредност предмета спора очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић